Континуитет на предавства: СДС од 1990 до крајот на 2025 година

Историјата на Социјалдемократскиот сојуз не е историја на грешки, туку **историја на национални предавства и крупција**
. Во сите клучни моменти кога Македонија губеше, државно, економски, симболично и идентитетски, секогаш СДС беше на власт или главниот архитект на таканаречените „компромиси“. А тие компромиси, без исклучок, секогаш се плаќаа со македонска цена.

Транзицијата – државата како плен

Уште од раните 1990-ти, СДС не ја водеше транзицијата како реформа, туку како **грабеж**. Наместо правна држава и правична приватизација, добивме уништена индустрија, затворени фабрики, иљадници работници фрлени на улица и создавање олигархија од поранешни партиски кадри. Првото големо предавство беше токму ова – **економското разнебитување на државата**, скриено зад зборот „модернизација“.

ФИРОМ–првото самопоништување

Во 1993 година, под водство на СДС, Македонија влезе во Обединетите нации под понижувачката референца **ФИРОМ**. Тоа не беше техничко решение, туку историски пораз, меѓународно прифаќање дека државата нема право на сопственото име. Со ФИРОМ, СДС ја отвори Пандорината кутија и го претвори македонскиот идентитет во предмет на уцени.

Знамето – симболот како жртва

Само две години подоцна, во 1995, СДС направи уште еден чекор назад – **промена на државното знаме**. Пораката беше јасна и понижувачка: симболите не се светост, туку товар. Со тој чин се воспостави опасна логика – дека секој надворешен притисок мора да се прифати.

По 2001 – тивка, но длабока редефиниција

По конфликтот во 2001 година, наместо вистинска интеграција, СДС дозволи **етнизација и партизација на институциите**. Мултиетничноста се претвори во политичка валута, а државата постепено ја губеше својата функционалност, без народот воопшто да биде прашан.

[illegible]

[illegible]